

Ήταν όλοι εκεί, να προχωρούν την ζωή...

Το κυριακάτικο μεσημέρι ήταν βροχερό. Χειμωνιάτικο. Κρύο παντού. Μόνο οι καρδιές των ανθρώπων, καθώς κι' οι σχέσεις, ξεδιπλώθηκαν ολόθερμες, στην μικρή αυλή. Το παλιό δημοτικό τους σχολείο, όπου είχαν φοιτήσει σαράντα χρόνια πριν, ανέσυρε από την μνήμη εικόνες ξεχασμένες, αισθήσεις πρωτογενείς, συναισθήματα αυθεντικά. Παλεύανε για ώρα να συνθέσουν ονόματα, να γεφυρώσουν κενά, να προσδιορίσουν ξανά σχέσεις.

Η Φανή συνταξιούχος & γιαγιά, ο Άκης, η Ευγενία, ο Γιώργος επιχειρηματίας στην Θεσσαλονίκη (τρελοκομείο όπως τότε, καβάλησε την μηχανή & ήρθε με 250χιλιόμετρα

την ώρα), η Τασούλα, ο Σπύρος, η Φωτεινή συνταξιούχος &

μικρομάνα, ο Μίμης, ... ο Μάρκος το καμάρι μας, Υπουργός. Όλοι, όλοι εκεί, να προχωρούν την ζωή και τα όνειρα που έστησαν στις αίθουσες του παλιού κτηρίου χρόνια πριν.

Βγήκαν οι φωτογραφίες. Σε λίγο η πόρτα κλείνει. Εγώ; Αποχωρώ μαζί τους. Είναι παλιοί συμμαθητές μου. Φίλοι μου.